

A SANT JOAN DE LA SALLE

HIMNE

*Apostol de l'ensenyança,
angel dels infants,
dau-nos fe i esperança,
com vós feu-nos sants.*

Desde vostra minyonesa
florí en vos la pietat;
sou un lliri de puresa
i un clavell de caritat.
Dels noiets siau l'exemple:
que Jesús, son rei hermós,
humils com ell els contemple,
devots i savis com vós.

La Divina Providencia
vos posà per jardiner:
de les flors de l'ignocencia
vostre estudi es el verger.
Veient-vos-hi tant de gana
treballar per son amor,

ELS SANTS

63

de l'Escola Cristiana
vos ha fet el fundador.

Vos fa nosa la riquesa,
als pobres la regalau,
i de Crist ab la pobresa,
com Francesc, vos desposau.
Dels noiets sou l'adjutori,
dels malalts sou el coixí:
un angel en l'oratori
i en l'altar un serafi.

No hi ha espines en la terra
que no punxin vostre front:
del mundà sofríu la guerra;
del dolent, l'odi i l'afront.
Evangelista dels pobres,
per premi penes voleu,
puix de totes les grans obres
gran fonament es la creu.

Vostre cor al noi s'inclina
per ensenyar-li *Qui es Déu*,
de Jesús ab la doctrina
del paradís fent-lo hereu.
Oh mirall d'obediencia,
ensenyau-nos d'obeir,
i, de Déu en la presencia,
com vós, de viure i morir.

Descendent de Catalunya,
 l'esperit vós n'heu guardat,
 que, com foc de terra llunya,
 vostres fills ens han tornat.
 Ab l'escola catalana
 feu reviure nostra fe:
 terra que es ben cristiana,
 ab sa mà Déu la sosté.

EL CINYELL DE SANT TOMAS

La mare de Sant Tomas
 té les entranyes de pedra:
 s'estima més perdre l fill
 que guanyar-lo per l'Iglesia.
 Vol a eixa aliga del cel
 engabiar en la terra
 perquè no s'enlairi al sol
 tallant ses ales angeliques.
 —Fill meu,—li diu tot sovint,—
 fill meu, Tomas, per què m deixes?
 Aquí nedaras en or
 i allí viuras ab pobresa.
 —El més ric del món seré,
 puix tindré a Déu per herencia.
 —També a Déu tindras aquí.
 —Es al convent ont m'espera.
 Sa veu me diu nit i jorn
 com al pastor de Caldea:
 «Deixa ta patria i parents,
 surt de la casa paterna».
 Com Abraham l'obeí,
 deixau que jo l'obeesca.—

Veent que malla ferro fred,
 se fa ajudar en l'empresa
 per sa germana més gran,
 a qui l món també pledeja.
 Tomas desfà ses raons
 com el matí les tenebres,
 en amor de Jesucrist
 deixant-li l'anima encesa.
 Quan sa mare veu això
 a sos dos germans l'entrega,
 com un poll als esparvers,
 a dos llops candida ovella.
 Com a bons soldats que són,
 ahí vinguts de la guerra,
 damunt d'ells la seguiran
 fent arma de mans i llengua.
 El tanquen dins un castell,
 el castell de Roca-seca,
 com Sant Pau en la presó,
 Daniel en la lleonera.
 Més sols hi tanquen son cos,
 puix sa ànima, ben lliberta,
 entre armonies i llums,
 entre flors com entre estrelles,
 de nit sen vola pel cel,
 de dia per cel i terra,
 a Jesús sempre cercant
 i trobant sempre a qui cerca.
 Quan l'ona troba un escull,
 més altivola s'adreça;
 l'arbre batut per lo vent

a més fondaria s'arrela:
 aixís es la vocació:
 com més batuda, més ferma.

Els fa mal d'ulls l'habit blanc:
 ab mà profana li esqueixen.
 Ell els pedaços recús
 i en torna a fer sa llureia.
 No podent-len despullar,
 un altre li n volen pendre,
 altre encara més nevós,
 el de la santa puresa,
 en sa presó fent entrar
 de Venus una deixebra.
 Hermosíssima com es
 trau a l'encant sa bellesa;
 més quan el creu encisat,
 gira ell els ulls per no veure-la.
 Com més esquivar-la vol,
 més a la cambra se n'entra,
 per sa boca i per sos ulls
 traient flames d'impuresa.
 Ell corre a la llar del foc,
 i ab un tió que flameja
 reb al tió de l'infern,
 que escala avall fuig depressa,
 com diable de la creu
 que prompte en sos dits llampega.
 Puix del tronc fent dos bocins,
 l'un sobre l'altre ls encreua,
 i davant d'aqueixa creu

de genollons cau en terra.
 — Jesús, — diu, — Jesús amat,
 espòs de l'ànima meva,
 per un xic d'amor que us té,
 de quin parany l'haveu treta!
 Treieu-la per sempre més,
 lligau-la a Vós ab cadenes,
 guardau ma virginitat
 i tot lo que tinc se perda:
 de la vida al mar undós,
 sols li demano eixa perla.—

Tot parlant al bon Jesús
 de la passada tempesta,
 sos ulls se fan dues fonts,
 son cor un mar de tristesa.
 Abraçant la santa creu
 se defalleix als peus d'ella,
 i en son llanguiment mortal
 sols a Jesús anomena.
 Ditxós qui té per amic
 eix amic que sempre ns vetlla!
 Jesús escolta sos plors
 com els d'un fill mare tendra:
 li envia dos angelets,
 del seu tabernacle estrelles,
 que baixen del cel, deixant
 un solc de llum per estela.
 El cinyeixen ab cinyell
 de virginitat perpetua,
 i el que home s'era adormit,

pur serafi se desvetlla.
 Oh perfum del Paradís,
 hermosa virtut angelica,
 vestidura celestial,
 sobrescrit de l'ignocència,
 lliri blanc entre les flors,
 diamant entre les perles,
 esposa de Jesucrist,
 joiell del pit de la Verge!
 Aquells dos angels ab tu
 li deixen llur saviesa,
 li deixen la seva *ment*,
 eix altre sol de la terra.

AL BEAT JOAN GRANDE

DE L'ORDE HOSPITALARIA DE SANT JOAN DE DÉU
EN EL TERÇ CENTENARI DE SA MORT, 3 DE JUNY DE 1900

El món diu que sou un sant,
vós dieu que un pecador,
un pecador lo més gran.
A qui creuré? Sou, senyor,
gran pecador o gran sant?

Té raó l món que us alaba,
o vós qui us desalabau?
el món que ja us somniava
del cel ab corona blava,
o vós, que us descoronau?

Aquesta volta, oh beat,
es el món qui té raó,
puix la vostra santedat
es una llum que heu posat
vós dessota l mesuró.

Es que per tot vos ha vist:
naixent dintre d'una estable,

dant consol a qui està trist,
i fent la guerra al diable
per honrar a Jesucrist.

Es que us vegé revolcar
sobre arços negres i ortigues,
i en l'hospici auxiliar
al malalt pobre, i besar
les seves llagues antigues.

Es que, brillant de set caires,
per tots vos ha vist brillar;
es que us ha vist aixecar
i, en el èxtasis, pels aires
com un aucell voleiar.

Qui per gran vos ha criat,
al mirar-vos tant petit,
desde l cel la mà us ha dat:
com vos heu apetitat,
el Senyor vos ha engrandit.

JULIÀ I BASILISA

El dia dels esposoris
pera ls dos es ja passat:
la boda ha sigut senzilla,
la festa de cristians:
qui presidia la festa
seria l'Esperit Sant.

Quan a sa cambra s retiren
Basilisa i Julià,
un dels esposos exclama:
— Quina olor de lliris blancs!
Olor de lliris i roses
en eixos temps de Nadal?
— Eix perfum, — li respon l'altre, —
es del lliri de les valls,
de Jesús fill de Maria,
l'espòs de la castedat.
— Eix lliri blanc de la gloria
no l mustiguem aquí baix:
del bon Jesús ja que es símbol,
oferim-li de bon grat;

del paradís per ser angels,
visquem aquí con germans.

Cadascú a l'espona seva
ja n cauen agenollats;
tant bon punt a terra s posen
dins una aurora de raigs,
enlluernanta i divina,
Maria sels ha mostrat:
Maria ab un chor de verges,
Jesús ab un chor de sants.
La cançó que abdós entonen
es molt dolça d'escoltar:
— Vencedora ets, Basilisa;
vencedor ets, Julià.
Deixàreu plaers fangosos
pèr plaers angelicals:
els plaers que conquistàreu
sempre més vos duraran.
Vencedora ets, Basilisa;
vencedor ets, Julià. —

Ja ls ceneixen daurats cinguls,
ja ls ne vesteixen de blanc,
i els posen unes corones
que mai més s'esfullaran,
entre Jesús i Maria
tot fent-los donar les mans.

La visió s'es esvaïda,
 solets els dos s'han quedat,
 solets de genolls en terra,
 tot dient himnes i salms.
 Quan ne ve la matinada
 se donen l'adeussiau.

Ell planta un convent de monjos,
 ella de monges cantants,
 aont viuen com els angels
 homens i dones mortals.
 Benhaja l planter de verges!
 Benhaja l planter de sants!
 Si són poc dues corones,
 la de martir trobaran,
 i la palmiça del martir
 com rumbeja al lliri blanc!

SANTA CECILIA

Cantava l'ocell en lo verger de l'Amat.

R. LULL

Sola cantant i sonant
 s'està en sa cambra Cecilia,
 oint respondre a sa veu
 angeliques melodies.
 Son espòs la n'entra a veure.
 — Que hermosa ets en tes delícies,
 Cecilia! Si m tens de grat,
 bé t plaurà ma companyia.
 — Vostra companyia m plau,
 però millor la tenia:
 tenia un angel de Déu,
 del Déu que l meu cor estima.
 — Si vegés ton angel bell
 jo a ton Déu estimaria.
 — Si la fe us obrís els ulls,
 de cara a cara l veurieu. —
 Ja confessa a Jesucrist,
 a Jesucrist i a Maria,
 i en el llibre del seu cor

escriu llur santa doctrina:
 lo bateja l Pare Sant
 vora les aigues del Tiber,
 lo bateja Sant Urbà,
 Sant Tiburci l'apadrina.
 Quan es ben net de pecat,
 s'entorna a veure a Cecília:
 la troba ab son angel bell,
 bell com el sol de mig-dia:
 sos vestits són com la neu,
 sa cara un raig de celistia,
 i en sa mà dues corones
 de roses alexandrines.

— Les corones que veieu
 per vostres fronts són teixides;
 són teixidetes al cel
 sota ls rosers de Maria;
 no les esfloren els aires
 ni la calor les mustiga.
 Corones de verge són:
 jo prou vos les posaria,
 però rosades de sang
 se us tornaran més boniques.

TAULA

ELS POBRES

	Pags.
Almoina retornada	7
Pobres i rics	15
La Creu de la Culla	16
La senyora de Tous	17
Les dues barques	18
Sant Serapi	20
Regina.	21
A les víctimes del Basar de la Caritat	22
Les dues flors	25
Les orfanes	26
Sant Gregori.	28
La lletja	30
Amor matern	32
A un orfanet.	34
Les tres germanes	36
Job.	38

SANTS

	Pags.
Flors del cel	43
Suson	44
Santa Rosa de Lima	46
Sant Dunstan	47
Els quaranta martirs	48
Sant Esteve de Grandmont	51
Santa Rosalia	53
Sant Felix de Cantalici	54
Mort de Sant Joan de la Creu	56
Sant Joan de la Creu	58
Santa Marguerida	60
A Sant Joan de la Salle	62
El cinyell de Sant Tomàs	65
El beat Joan Grande	70
Julià i Basilisa	72
Santa Cecília	75

VICARIAT GENERAL
DE LA
DIÒCESIS DE BARCELONA

*Per lo que a Nos pertoca, concedim
Nostre permís pera publicar-se l'obra
titulada Els Pobres-Els Sants, de
Jacinto Verdaguer, pbr., mitjansant
que de Nostra orde ha sigut examinada
y no conté, segons la censura, cap cosa
contraria al dogma catòlic y a la sana
moral.*

Barcelona, 1.er Setembre 1908

LO VICARI GENERAL PROVISOR,
JOSEPH PALMAROLA

PER MANAMENT DE SA SENYORIA,
LLIC. MANUEL FERNANDEZ
S. C.

